СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVIII. Ч. 69. Джерзи Сіті, Н. Дж., второк, 25 березня 1930. VOL. XXXVIII. No. 69. Jersey City, N. J., Tuesday, March 25, 1930. THREE CENTS.

ПРОПАЛА НАДІЯ НА ВИЗНАННЯ СОВІТІВ

НЮ ЙОРК. — Американський комітет для оборони релігійної свободи і меншостей видав осторогу, в якій звертає увагу совітів, що їх вигляди на визнання з боку Америки є тепер дуже а дуже малі. Все це сталося через совітську протирелігійну пропаганду, яка зліквідувала до щенту всі американські симпатії до совітів. Комітет подає, що в Америці було богато визначних людей, котрі впливали на американський уряд в напрямі диплсматичного визнання совітів, але тепер ті люди є проти визнання держави, яка з уряду не шанує своїх власних законів, яка оголошує в конституції свободу совісти, а разом з тим з уряду переслідує релігію.

БАРНЕС ПРО БИЗНЕСОВУ СИТУАЦІЮ.

ВАШИНҐТОН. — Джуліюс Барнес, президент Гуверової Краєвої Бизнесової Конференції, подає у своїм звіті, що в біжучім році американські автомобілеві фабрики випродукують 4,600,000 автомобілів. На поправу транспорту видадуть $1,050,000,000. Сама розбудова телефонів коштуватиме $700,000,000, а електричних заведень $865,000,000.

Барнес подає, що такі дані одержав від ріжних промислових корпорацій. Все те означає, що в короткім часі треба надіятися більшого ринку збуту на працю.

ЕСЕМБЛИ ПРОТИ ВОКЕРА.

ОЛБАНІ. — Републиканці предложать в есембли проєкт закона, яким уповноважать нюйорського ґовернора Рузвелта, шоби назначив комісію для доходжень над адміністрацією мейора Вокера. Ходить тут про розслідження скандалів, звязаних з убивством ґемблера-міліонера Ротштайна, та з хабарництвом маґістратських суддів.

ПОДАТОК МЕНШИЙ, ЯК ЗАГАЛЬНО НАДІЯЛИСЯ.

ВАШИНҐТОН. — За березень сколєктовано титулом податку $530,000,000. А надіялися зібрати звиш $550,000,000. Кажуть, що зібрано менше через крах на біржі. Спекулянти повідтягали біржеві страти і поплатили менше податків.

СКИДАЄ ВИНУ НА ТАРИФУ.

НЮ ЙОРК. — Джан Джертон, президент Краєвого Товариства Промисловців, подає, що бизнеси не розвинулися за останній рік у великій мірі задля тарифи. Сенат тягне ту справу вже майже рік, а промисловці й торговці здержуються з продукцією і закупами, бо не знають, яка буде тарифа.

НЕ КИДАТИ ДОМІВ БЕЗ ОПІКИ,

НЮ ЙОРК. — Містер і Миссис Фішер пішли собі на забаву, а дім оставили без опіки. В часі їх неприсутности вдерлися до їх апаратаменту при 7 Вест 81 улиці злодії й забрали дорогоцінности та ґардеробу на загальну суму $25,000.

ПРЕЗБИТЕРІЯНЕ МОЛЯТЬСЯ ЗА РОСІЮ.

ФИЛАДЕЛФІЯ. — Досі презбитеріяне не брали участи в молебнях, влаштованих зприводу релігійних переслідувань у Росії. Тепер і вони будуть ще молитися. До того взиває їх д-р Клівленд Б. Мек Афі з Шикаґо.

ВЕРТАЄ ДО НЮ ЙОРКУ.

ДУНЕДЕН (Нова Зеляндії). — 10,000 людей пращало корабель „Сиѓі оф Ню Йорк", який возив Бирда до полудневого бігуна, а тепер вертає до Ню Йорку.

КЕМБЕЛ В ОБОРОНІ ПРОГИБІЦІЇ.

НЮ ЙОРК. — Морис Кембел, прогибіційний адміністратор Ню Йорку, виступив проти журналу „Ди Литерарі Дайджест" за те, що цей журнал збирає статистику в справі прогибіції. Журнал цей оголосив вислід голосовання, з якого виходить, що подавляюча більшість американських міст є проти прогибіції. Кембел каже, що акція журналу є звернена проти уряду й припиняє форсовання прогибіції.

ЗАБУВАЄ ЗА СТАРУ ТРАДИЦІЮ.

ВАШИНҐТОН. — Д-р Джуліюс Клайн, заступник секретаря торговлі, повернув тепер з Еспанії і каже, що Еспанія американізуеться. Звичайно всі думають, каже д-р Клайн, що в Еспанії всі захоплені головно тільки боротьбою биків. Але це було так у старовину. Правда, що й тепер ще маси ходять на ті боротьби, але такісамі маси людей ходять рівнож і на гри копаного мяча й одушевляються тим спортом неменше як боротьбою биків.

ЛІК ДЛЯ ФАРМЕРІВ.

ВАШИНҐТОН. — Александер Леґґе, президент Фармерської Ради, подає лік на фармерську нужду. В першу чергу, каже Леґґе, мусять фармери зрозуміти вже раз вагу організації. А далі мусять зрозуміти ще й вагу кооперативного ділання. Без того судьба фармерів ніколи не поправиться.

Поза організацією мусять фармери ще й менше продукувати. Мусять засівати принаймні на 20% менше, як засівали досі. Це фармери мусять зрозуміти, що коли засіватимуть на 20% менше, то одержать на 20% вищу плату. А крім того будуть мати менше праці й витрат.

КУЛИДЖ БЕРЕТЬСЯ ДО ПИСАННЯ.

ВАШИНҐТОН. — Рей Лонґ, видавець „Інтернешенел і Космополитен Меґезин", подає, що зачне друкувати статтю Кулиджа на тему, чи він буде ще кандидувати на президента чи сенатора.

Стаття матиме 7,000 слів.

ЖЕРТВА КОМУНІСТИЧНОГО НАПАДУ.

В половині січня берлінський комуніст Гелер поранив з револьвера провідника націонал - соціялістичної молоді, Весселя. Вессель лежав у лічниці і на днях, не зважаючи на всі зусилля лікарів удержати його при житті, він помер. Другого дня після смерти Весселя національні соціялісти із помсти поранили одного комуніста.

БОЛЬШЕВИКИ ВІДНОВИЛИ ТЮРМИ НА САХАЛІНІ.

Такими грізними як Соловецькі острови були ще за царських часів тюрми на Сахаліні, в північно-східній Азії. Большевики, прийшовши до влади, оголосили ліквідацію тюрем на тому острові. Тепер знову їх відновили й висилають на Сахалін політичних вязнів, засуджених не менше ніж на 2 й пів року тюрми.

ТІЛО МОНАХА, ПОХОВАНЕ СТО ЛІТ ТОМУ, В ДОБРІМ СТАНІ.

В Китаю, близько міста Нанкінґ, один хлібороб, копаючи землю в сусідстві цвинтаря, відкопав тіло буддійського монаха, який помер 97 років тому. Тіло затримало свою природну краску і гнучкість, а обличча виглядає, неначеб монах тільки спав. За життя монах цей був ігуменом і мав 70 літ, коли помер.

САМОГУБСТВА БЕЗБОЖНИКІВ.

Комітет Ліґи Молоді, що має на ціли вести антирелігійну пропаґанду, вислав до совітського правительства звідомлення про масові самозбивства членів атеїстичних організацій. В самому Ленінграді в кількох тижнях поповнило самовбивство 180 молодих атеїстів. Подібні масові самовбивства мають місце й в инших більших городах С. Р. С. Р. Причиною смерти, яку самовбийники подають у своїх листах, це грижа совісти за їхні антирелігійні виступи.

ЖИДІВСЬКІ МІШАНІ ПОДРУЖЖА НА РАДЯНЩИНІ.

Статистичний відділ жидівського Наукового Інституту подає цікаві дані про жидівські мішані подружжа на Радянщині, а головно на Україні. І ось в 1924 р. на 100 мущин у Жидів з нежидівками поженилося 4.1%, а в 1927 р. вже 4.8%. На 100 жінок вийшло заміж за чужинців: у Жидів 4.1 (1924 р.) і 5.1 (1927), у Москалів 18.9 (1924) і 23.8 (1927), у Поляків 28.0 і 33.6, у Німців 9.3 і 10.7. На Україні розвелося в 1927 р. 3,092 Жидів і 3,087 Жидівок. З цих 3,092 розведених Жидів 236 (цебто 7.6%) мали за жінок Українок; з 3,087 розведених Жидівок, 231-ох (7.5%) мужами були Українці. В 1927 р. на Україні було майже 5% жидівських мішаних подруж (він — Жид, або навпаки). Розводів у цих мішаних подружжах на 1½% більше як звичайно. В 1926 р. в цілій европейській Росії (без азійської частини) розвелося 3,939 Жидів і 3,749 Жидівок з чого 518 (13%) мущин, а 328 (8.8½%) жінок з нежидами.

НЕ НАДУЖИВАТИ НАЗВИ „СОЮЗА УКРАЇНОК В АМЕРИЦІ".

Отсим звертається увагу громадянства в Америці, що назва **„Союз Українок в Америці"** є застережена чартером і її можуть уживати тільки **відділи і товариства,** котрі мають членську грамоту і виконують всі установи статута сеї організації.

Товариства, які присвоїли собі сю назву без порозуміння з централею Союзу Українок в Америці, не мають до того права й вводять таким поступованням дезорґанізацію.

Союз Українок в Америці не може брати на себе ніякої відвічальности за їх працю. Тому проситься сею дорогою полагодити сю справу тактовно.

Централя Союзу Українок в Америці,

129 Іст 7-ма ул., Ню Йорк Сіти.

ПОЛЬСЬКИЙ „ОПИР З ДІСЕЛЬДОРФУ".

Недавно появився в Лодзі, в околиці вул. Домбровського, польський опир. Не вбиває він, що правда, тільки узброєний в револьвер нападає на мимойдучі жінки й насилує. В околиці Королева напав він на селянку, що верта ла з торгу. Дотепер поліційні облави не увінчалися ніяким успіхом.

СПРОНЕВІРИВ ГРОШІ ТА КИНУВСЯ ПІД ПОТЯГ.

Станислав Бобольський, інкасент міського електричного заведення в Коломиї, спроневірив 2 тисячі золотих та кинувся з розпуки під поспішний потяг, що їхав зі Станиславова до Коломиї. Смерть наступила моментально. Тіло нещасливця розшарпав поїзд на куски.

АЛІМЕНТИ И АНАЛІЗА КРОВИ.

У варшавськім суді закінчився цікавий процес: Молода дівчина, Софія З., подала до суду скаргу на Ізраеля К., що він як батько її нешлюбного сина не хоче платити аліментів і взагалі не цікавиться овочем своєї любови. Ізраель К., ставши перед судом, не признався до вини і переконував суддів, що він не є батьком сина Софії З. і що він цю молоду дівчину-матір бачить перший раз в житті, а про якунебудь любов між нею і ним не було й мови. Але судді знали, що платити аліменти не дуже приємно і що неодин нешлюбний батько хоче переконати суддів, що він не є батьком і що він невинний та чистий на сумлінню як сльоза. Тому до суду покликано спеціяліста від аналізи крови, д-ра Гіршфельда, і він перевів аналізу крови Ізраеля К. та крови цеї дитини, до якої жадний батько не хотів признатися. І на превеликий жаль для обвинуваченого д-р Гіршфельд при помочи аналізи ствердив, що Ізраель К. має склад крови такий самий як дитина Софії З. і що кров цеї дитини має всі признаки семітської крови. І ось на підставі лікарського досліду Ізраель К. е [illegible] наний батьком дитини Софії З. і мусить що місяця платити 85 золотих як аліменти.

НА ПРОТИАЛЬКОГОЛЬНОМУ ФРОНТІ В ГАЛИЧИНІ.

Дня 22. лютого артисти українського театру Когутяка заснували протиалькоголічне товариство „Відродження". Тогож дня відбулися загальні збори цього товариства, на яких вибрано виділ у складі: директор Когутяк, голова; п. Ґордацький, секретар; скарбник п. Ґрузь. До товариства вписалося 15 членів із персоналу згаданого театру.

КРАДІЖИ У ВІЙСЬКОВІМ МАҐАЗИНІ.

У військовім маґазині польського 19. полку піхоти від довшого часу пропадали військові однострої, а крім того запримічено, що хтось вимінює старі однострої за нові, очевидно, лишаючи в маґазині старі. Недавно арештовано вояків цього полку, Романа Сковронка і Михайла Сендзюка, а крім того арештовано Івана Війонцка, касарняного огородника. Арештовані призналися, що викрадали з маґазину нові однострої, а залишали старі, дрантиві. Ці нові однострої продавали ріжним особам, яких також потягнено до відповідальности. Вся ця справа опинилася перед судом.

СЕЛО ПРОТИ МІСТА ЗА ДІВЧИНУ.

В Пельґжимовицях біля Кракова жила собі гарненька селяночка. Краса і богацтво тої дівчини заманили одного краківського інтеліґентного ремісника і він, зєднавши її серце, хотів женитись із селяночкою, хоч Анна Мазурівна була неосвіченою дівчиною, а він мав середню освіту. Сільські парубки закипіли гнівом, що Краковянин забирає з їх села найкращу дівчину, і порішили не допустити до цього. І в день весілля, коли молода пара їхала до Кракова до шлюбу, парубки, в скількости 30 осіб, узброєні в коси, сокири і навіть револьвери, напали на розспіване весільне товариство і приневолили гостей втікати до дому. Але цього було парубкам замало: вони кинулись на втікаючих гостей ще раз, виважили в хаті двері, вибили вікна і вдершись до кімнати, ограбили все печиво, пиво і горівку, а на додаток потурбували гостей і ножем поранили краківського жениха та його дружбу. Весілля перервано, а заздрісні парубки опинились під опікою поліції.

КОНСЕКВЕНТНИЙ.

В столиці Мексика якийсь молодий маляр одержав в в конкурсі нагороду за плякат, що накликував людей до абстиненції і прогібіції. Коли многонадійному маляреві виплачено нагороду, він, певно з радощів, пішов до найближчого шинку й упився так до непритомности, що його мусіли арештувати.

ЛЯВІНА.

Біля села Віля ді Медзо недалеко Больонії (Італія) снігова лявіна засипала 21 осіб, із яких 10 померло відразу, а решта були поранені. Ратунковий відділ санітарів, висла- [illegible] із Маерата-Марти, прийшов запізно і виратував тільки тих, що були лекше ранені.

РОЗОРУЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ ПЕРЕД КРІЗОЮ

АМЕРИКАНЦІ ЗБИРАЮТЬСЯ ДОМІВ.

ЛОНДОН. — В анґлійських ґазетах далі появляються безвиглядні донесення про розоружну конференцію. На підтвердження безвиглядности ґазети подають, що Американці вже замовили собі місця на корабли „Левайетані", що відпливає до Америки 22. квітня.

Стимсон, американський секретар стейту та голова американської делеґації, в розмові з ґазетярами старався зменшити значіння сього факту наміреного відїзду Американців та запевняв, що з початком тижня американська делеґація буде робити ще раз рішучі кроки для доведення конференції до успішного кінця.

ФРАНЦУЗИ ЗАПОВІДАЮТЬ АМЕРИЦІ ТАРИФОВУ ВІДПЛАТУ.

ФРАНЦІЯ ОГІРЧЕНА НА ПІДНЕСЕННЯ МИТА НА КОРОНКИ.

ПАРИЖ. — Вістка, що американський сенат постановив піднести мито на французькі коронки, викликала сильне огірчення у Франції.

Французькі ґазети почали сейчас кампанію за піднесення мита на американські вироби. В першу чергу малиб обложити митом американські авта й моторові вози.

ЗЛУКА ВЕЛИКИХ НІМЕЦЬКИХ КОРАБЕЛЬНИХ ФІРМ.

ДВА НАЙБІЛЬШІ ПІДПРИЄМСТВА ВЖЕ ЗГОДИЛИСЯ.

БЕРЛІН. — Північно-Німецький Лойд і Гамбурґ-Америка зробили вже угоду, на основі котрої обидві корабельні фірми злучують свої сили на 50 літ та піддаються під один заряд.

Сей „пул" старається тепер приєднати до себе ще дві инші корабельні фірми. Лойд і Гамбурґ-Америка представляють разом капітал 76 міліонів долярів.

ВИКОПАЛИЩА НА ГОРІ СИНАЙ.

МІДЯНІ УРНИ СЯГАЮТЬ 2,000 ЛІТ ПЕРЕД ХРИСТОМ.

СИНАЙ (Єгипет). — Спільна експедиція Гарвардського університету й Католицького університету Америки робить дуже важні викопалища на горі Синай. Досі знайдено вже цінні історичні памятки, головно сліди мідяних урн зперед 2,000 літ перед Різдвом Христа.

РОЗКРИВАЮТЬ НЕЗДАРНІСТЬ УПРАВИ РОСІЙСЬКИХ ЗАЛІЗНИЦЬ

ЗАЛІЗНИЦІ ПІДУПАДАЮТЬ І ПІДРИВАЮТЬ ФАБРИЧНИЙ ТА КОПАЛЬНЯНИЙ ПРОМИСЛ.

МОСКВА. — „Робітнича Ґазета" подає передовицю про занепад залізничого руху у большевицькій Росії. Стаття розкриває просто застрашаючий стан залізниць.

В лютім пущено в рух 40,000 ваґонів менше, як сього вимагали фабрики й копальні. Льокомотиви тисячами ждуть потрібних направок і діждатися не можуть.

Заключення „Робітничої Ґазети" піддержує „Економічне Життя", котре спеціяльно присвячене господарським справам.

Заключення цих ґазет являється добрими ілюстраціями балачок комуністів про успіх „пятилітки".

ПРИЧИНОК ДО УСПІХУ КОЛЄКТИВІЗАЦІЇ.

СТАЛІН ДАЛІ ТРУБИТЬ НА ВІДВОРОТ.

МОСКВА. — Центральний виконавчий комітет рад видав знову ряд приказів у справі колєктивізації, які далі змальовують яскраво поступ колєктивізації та працю комуністичних заправил на полі рільництва.

Один з приказів між стрічками признає, що загорілі комуністи допускаються при переведенню колєктивізації ріжних безправств і насильств і остерігає їх, приміром, що тільки такі відвічальні уряди, як суди та „оґпу", тайна большевицька поліція („чека") можуть позбавляти навіть богатих селян їхньої власности за те, що вони не хочуть приступати до колективів.

Сталін навіть установляє нові комісії для розслідження сих „безправств".

ЧИ З ТАКОЮ ГОСПОДАРКОЮ КОЛЄКТИВІЗАЦІЯ ПОСТУПИТЬ?

МОСКВА. — „Ізвєстія", орган большевицького уряду, подають передовицю під наголовком: „Пятьсот американських тракторів прийшло без частин". Стаття каже, що до Новоросійська, порту на Чорному морю, прийшло 500 тракторів, замовлених в Америці через торговельну большевицьку агентуру „Амторґ" у Ню Йорку. Сі трактори прийшли без сущних частин, без котрих їх не можна вживати. Бракуючі частини знаходяться на малому кораблику, котрий готов прийти до Новоросійська так пізно, що трактори спізняться на весняний засів.

ҐІНДУСЬКИЙ РУХ ПРОТИ КООПЕРАЦІЇ З АНҐЛІЄЮ ЗРОСТАЄ.

ДЖАМБУСАР (Бомбайська президенція), Індія. — Похід Магатми Ґанді до моря, де він має почати виробляти сіль для протесту проти наложеного Анґлією сільного монополю, зеднує йому богато прихильників. По цілій провінції Гіндуси, занимаючі ріжні урядові посади, покидають на заклик Ґанді кооперування з анґлійським урядом.

Ґанді виголосив у місцевости Анхі промову в справі бойкоту уряду, який місцеві горожани повели так остро, що місцеві полісмени не могли навіть дістати поживи. Ґанді каже, що релігія Гіндусів забороняє виголоджувати людей, хочби це навіть були вороги. Наслідок такої політики населення, говорив він, буде такий, що богато прихильників уряду стане його ворогами.

У своїй промові Ґанді сказав, що колиб гадюка вкусила людину, то вона виссала би отрую з рани, хочби вкушеним був анґлійський ґенерал Дайер, котрий 1919 р. стріляв на товпу Гіндусів.

Анґлійський уряд уже починає карати Гіндусів-урядників, які зрікаються своїх посад на заклик Ґанді. Обвинувачують їх за бунт, але карають кількома днями арешту.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association. Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Телефон „Свободи": Montgomery 498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

МІЖ МОЛОТОМ І КОВАЛОМ

Американські ґазети подавали від довшого часу постійні комунікати про господарський стан Польщі. І то дуже рожеві. Їх кореспонденти з Варшави розписувалися про великі економічні вигляди Польщі, про її сильну валюту, зростаючий кредит і т. п. Все це було тільки додатком до звітів, які проголошував час до часу Чарлз Дюі, американський фінансовий дорадник для Польщі. Сам Дюі давав ще кореспондентам свої власні помічення, в яких розмальовував гарними красками економічні вигляди для тих, що раді би інвестувати свої капітали в Польщі.

Недавно тому Польща розтрубила по світі, що взялася до великої ратункової акції. Ото хоче ратувати голодних селян, що втікають з України, зпід большевицького царства до Польщі, щоби знайти там захист і можність прожитку. Польща каже, що призначує для них фонди, землю і дає тим голодним і безробітним працю. От і маємо черговий польський блоф. Виходить, Польща богата, ще й другим помагає.

Але як воно представляється та ціла справа на ділі, то видно найкраще з останнього офіціяльного комунікату Дюї про економічний стан Польщі. Повіяло від нього вже холодом. Видно, що Польща тратить заграничні ринки збуту, дорожнеча росте, а хліборобські продукти падають ще нижче.

Нам, Українцям, не треба інформуватися у Дюї про те, що діється в Польщі навіть і під господарським оглядом. Бо вже самі польські посли говорять дещо інакше як американський фінансовий дорадник. Вони вже давно добачують крізу, а непольські посли, які бачать усе ще виразнішими очима, говорять цілком виразно про господарську катастрофу. А коли хто читав звіти з нарад наших господарських установ у краю, той прийшов до переконання, що польська держава є цілком безрадною супроти цеї крізи. Инша річ, що коли би й була яка зарада, то для українського селянина все одно не було би з того користи. Господарська кріза є отже в Польщі загальною. Оборотовою валютою не є там золотий, а вексель. Промисл занепав, а торговля припинилась, бо хлібороб банкротує і нема найбільшого консумента.

Все це на Україні добре знають. Дотого українські селяни вже з роду ненавидять Польщу. Мимо того кидають большевицького окупанта, щоби дістатися до польського пекла. Нічого тут не дістануть, як не дістали ратунку ті інваліди, що обороняли Польщу разом з Петлюрою. Польща оголосить себе для реклями перед світом їх добродієм, але їх не поратує. Бо як один окупант так і другий тільки ждуть на смерть того селянина.

НІКЧЕМНІСТЬ ДУШ.

III.

Трагедія українізації полягає не тільки в тому, що зломано й усунено з поверхні українського життя національно-думаючий елемент, а ще й у тому, що розбуджено нікчемність душ, яка вилазить з темних закутків злочинної роботи на денне світло.

Мимо всього — большевики будують Росію. Сьогодні вона зветься Союзом, завтра — радянською чи демократичною республикою. Річ не в назві, а в суті. Будуючи Росію не тільки для відновлення територіяльного статус кво, але й для підбою Европи, вони не мають сентименту до сепаратистичних мрій. Царі московські будували велику імперію і згнобили Україну, — московські большевики мають апетит на цілий світ, будуючи комуністичну Мекку і забирають у залізні карби українські землі. Як білоруські. Як грузинські... Як усякі землі, яких лише досягнуть.

Надлюдська ідея — нікчемні вчинки.

Ну, а карли українські?

Декілька прикладів... Коли арештовано акад. Єфремова, Ніковського й безліч інших українських діячів, то члени Академії Наук, професура — студентство поспішилася напятнувати їхню „контр-революційну" й „петлюрівську" діяльність, „ворожу" й „шкідливу" інтересам робітничо-селянської держави. Всі ці люди називають себе „Українцями". Більше того... На численні протести українського громадянства зпоза меж Радянської України всі ці „Українці" відповіли, що радянська влада „обезпечує" вільний розвиток вільної української культури.

Коли арештовано митр. Липківського, В. Чехівського й інших творців автокефальної української церкви — зібрався Собор цеї церкви й, ствердивши, що арештовані вживали церкву як знаряддя проти радянської влади, ухвалили: „зліквідувати національну церкву".

Якщо кілька десятків церковних діячів у своїй діяльности, — припустімо — переступили межі релігійної праці — то при чомуж тут міліони вірующих? При чому тут тисячі парохій? При чому тут автокефальна церква?

Найчастіші „ухили" трапляються, наприклад, у комуністичній партії. Чи осуджуючи ухили вождів, партія самоліквідується?

Зясовує цю поспішну ліквідацію української національної церкви заява містоблюстителя патріяршого престолу, митр. Сергія. На інтервенцію папи римського й англійського архіепископа в справі переслідування релігії в Союзі, він публично заявив, що жадного переслідування нема, а коли замикаються церкви — то робиться це на бажання самих вірних. Задобре знаємо ми московську психольоґію. В перекладі на людську мову це означає, що жадної ліквідації синодальної православної церкви немає й не буде, а нищиться лише національні церкви. І справді, мало знаємо прикладів, щоби на Московщині обертался святині на стайні, щоби так переслідувалося духовенство, щоби з такою безтямною ненавистю душилося релігію, як це роблять „Українці" на Україні.

Нікчемність душі митр. Сергія хоче виторгувати право на таке-сяке істнування синодальної церкви, яка вже давно молиться „за упокой" божественного Леніна й „за здравіє" земного Сталіна... Нікчемність „українських" душ нічого не хоче оборонити, а без застережень оправдує нищення своєї церкви. Робітничо-селянські маси, мовляв, відразу покінчують рахунки з релігією, з тисячелітньою традицією, з тим, що є немов органічною частиною єства українського народу.

Як бачимо, навіть нікчемність має свою ґрадацію.

Нікчемність душ піднесла руку на святая святих української нації. Віддає Москві голову й душу, а собі лишає ноги та шлунок. Чи не так козацька старшина вбивала гетьманщину, офіруючи московським царям душу, а собі залишаючи шлунок?

Ось чому бачимо, як характери великі й сильні стають перед судом Москви, тягнені руками малоросійських нікчемних душ!...

IV.

„Особи, які кермували автокефальною українською церквою й її духовенством — заявляє в „Пролетарській Правді" „український епископ" Марко Грущевський — завжди вели велику боротьбу проти радянської влади під покровом церкви. Церква була лише знаряддям в руках контрреволюціонерів в їхній боротьбі проти радянської революції, а релігія — засобом реакції та контрреволюції. **Всяка чесна людина** повинна боротися проти релігії в інтересах соціялістичного громадянства. Я відмовляюся від епископського стану і від кермування церквою та назавжди пориваю з релігією".

Оцей лист „епископа" Марка Грушевського якнайкраще ілюструє нікчемність душ і якнайліпше виявляє, що то був за „Собор", який проголосив ліквідацію української національної церкви на Україні. Можна лише співчувати, що митр. Липківський мав таких помічників. Можна лише жаліти, що рішали справу величезної ваги такі нікчемні душі.

Історія нашого народу все дає приклади зради, малодушности, шлунковости. Але не було, здається, прикладу, щоби зрадник називав себе прилюдно чесною людиною. В порівнанні з Марком Грущевським — Юда з Іскаріоту був хіба святою людиною, бо... повісився.

В тому й річ, що для Марка Грушевського немає оправдання. В тому й річ, що він є в найвищій мірі безчесна людина. З кертичої нори малоросійщини виліз він на денне світло й пристав до української церкви. А коли пристав, — чи знав він історію цеї церкви? Чи знав він, що церква принесла українському народові початки цивілізації, що плекала вона в своїх мурах на протязі віків високу культуру, що несла освіту в найширші народні маси, що ширила національну свідомість, що освячувала вона боротьбу поневоленого українського народу за свою державну незалежність і своє соціяльне визволення, що підтримувала український нарід на дусі, коли заломлювалася його опорність чи завзяття?

Якби „епископ" Марко Грушевський знав історію української церкви і колиб вірив у засади християнської релігії, він зрозумів би, що „всяка чесна людина" зможе відріжнити релігію від Грушевських, що „чесному епископові" не вільно брехливо свідчити проти свого зверхника, що, зрештою, не до уявлення, щоб „чесна людина" протягом одного дня „назавжди порвала з релігією". Так, але щоби зрозуміти всі ці елементарні річи — треба бути хоч в малій мірі чесною людиною зі здоровою душею, а не зі сумлінням, яке точить рак нікчемности.

Боюся „Українців", що навернулися з Савлів на Павлів. Революція покликала їх до життя в великій масі. Влізли вони у всі ділянки національного життя, не розуміючи національного ідеалу. В свойому розгоні шкурництва — вони перебрали на себе навіть інтерпретацію цього ідеалу. **Вчора ще ганьбили український національний рух за революційність, сьогодні — за контр-революційність. Вчора закидали українським національним діячам „мазепинство", сьогодні — „хрунівство", ховаючи нікчемність душі в революційній фразеольоґії.**

Боюся цих „Українців", які від двоголового орла перекинулися до червоного чи на пів-червоного прапору.

У цьому лежить пояснення можливости таких процесів, як процес Єфремова-Липківського, таких заяв, як заяви, що лунали на Соборі української автокефальної церкви, таких ганебних канос, як „каяття" Хвильового, Максимовича, Марка Грушевського або посла Сенюка по цей бік риської смуги, таких „деклярацій", як самобичування посла Богуславського в соймі, такої „засадничости" в інтернаціональних і національних питаннях, яку виявляють на кождому кроці „Українці" з ногами хахлацькими, а душею московською, та в яких шлунок все переважав ідею.

Нікчемність душ — ось основа погрому української національної ідеї на Україні й торжества ідеї казьонної без змісту й без сенсу, унятої в залізні карби „хочу" ґенерального секретаря всесоюзної комуністичної партії. Ось підвалина боротьби поміж засадами інтернаціоналізму й націоналізму, що провадиться по цей бік риського кордону.

Нікчемність душ переможених, що ніколи негідні зрозуміти траґедії поразки, яка не зрікається перемоги.

(„Діло") — **О. Ковалевський.**

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ

(за лютий 1930).

I. ПРИХІД:

З переносу з попередного місяця		$ 104.77
Прихід за лютий 1930		4,597.07
	Разом	$4,701.84

II. РОЗХІД:

а) Висилка до краю:		
1) Інваліди ($1,300 на Дім Інвалідів, а $300 на допомогу інвалідам)	$1,600.00	
2) Рідна Школа	1,200.00	
3) Бойова акція	1,000.00	
4) Політичні вязні	100.00	
5) „Просвіта" у Львові	100.00	
6) Реміснича Бурса у Львові	100.00	
7) Студенти	100.00	
8) Сиротам по інвалідах	75.00	
9) Народний Дім у Сяноці	75.00	
10) „Просвіта" в Рогатині	55.00	
11) Утікачам з Соловецьких Островів	50.00	
12) Робітничий Дім у Львові	50.00	
13) Кошти висилки і листів	47.25	$4,552.25
б) Удержання канцелярії		30.00
в) Кошти дороги		10.00
	Разом	$4,592.25

III. ЗІСТАВЛЕННЄ:

Прихід в лютім 1930	$4,701.84
Розхід в лютім 1930	4,592.25
Остає в касі Обєднання з кінцем лютого 1930	$ 109.59

Обєднанне Укр. Орґанізацій в Америці.

В. Будзиновський.

ВЕСЕЛИЙ ДВІР.

Оповіданне.

(22)

Всі три змовилися, що споміж своїх хлопців виберуть ватагу що найбільших очайдухів і засядуть в очеретниках край Дніпра під Кременчуком. Як Димецький видобуде ключ, то в ночи закрадуться до замку і при помочи своїх прихильників між козаками замкового ґарнізону опанують город.

*

У веселому дворі стара кухарка ще більше згорбилась і похилилася. Її давили до землі ті страшні тайни двора, які носила в своїх грудях. Вона зараз, лиш глянувши на Тшебінського, коли він перший раз явно прийшов до двора, пізнала, що то той Вірменин, котрий будьтоби ночував у саді, але свого ґудза згубив у спальни Олени. Стара вгадала, що Олена з мамою наважились видати в руки Ляхів трох сотників; що вони обі помогли Ляхам взяти замок і звістити Ляхів, що Харина ще раз прийде до двора. Для кухарки не було також тайною, що Олена сходиться з Тшебінським в хаті в саду. Кухарка знала, що повинна би про все те сказати Матковичеви, але боялася. Вона знала його. Знала, що якби не вбив обі, то бодай вигнав би з хати. Аж коли на Олені побачила познаки, що правда мусить викритися, рішилася сказати. Сама здивувалась, що Маткович так спокійно слухав і не перебиваючи вислухав до кінця. Коли вона відійшла від нього, він з годину походжав по кімнаті, гопаючи деревляною ногою. Думав, як йому змити ганьбу, якою покриється його дім і його імя, коли все те викриється. Беручи шапку, вернув до себе:

— Иншої ради нема. Треба скарати і втечи на Запороже.

Пішов до Пилипа і попросив його, щоби, не кажучи нікому, приготовив більший човен з чотирма гребцями, бо треба буде дві особи перевезти на запорожський бік. Вернувши до хати, сказав Софійці, щоби непомітно приготовилася до далекої подорожі, але без ніякого баґажу, бо він возьме з собою гроші, отже, що треба буде, купиться. Пішов до своєї кімнати, зі скрині видобув гаманець з золотом і всунув його за пояс. Нарядив дві пістолі і поклав їх перед собою на столі. Вийшов і, попавши на жінку, сказав коротко:

— Прийди з Оленою до мене!

Відвернувся і відійшов назад до себе. Таким тоном він ще ніколи не промовляв до неї. І не кликав її до себе разом з донькою. Вгадала, що вже мусить щось знати. Мабуть хтось звернув йому увагу на те, що Олена вже не така струнка, як давніше. Більше з цікавости, як слухаючи приказу, пішла, ведучи Олену за собою. Коли побачила його за столом насупленого і перед ним пістолі, стала жалувати, що прийшла. Він мусів знати щось більше, як те, що Олена вже не така. Вона скоро похопилася, що їй тоді діяти. Тоді треба буде обернути так, що вона, жертвуючи свою дитину, спасла його і його дитину. Станула з Оленою по другім боці стола і ждала, що скаже. Він хвилю водив своїм поглядом по Олені і спитав:

— Чи ти доміркувалася, чого я вас покликав?

— Доміркуюся, аж сам скажеш, чого.

— Ти гадаєш, що я сліпий? Мої очи кажуть мені, що заноситься на хрестини.

— Лише стільки? Я гадала, що Бог зна що сталося. Як хочеш, щоби я про се балакала з тобою, то відсунь на бік ті пістолі, бо й так стріляти не будеш. Олена се твоя донька... Як я їй того не жалую, бо таке належиться кождій жінці, то й ти не можеш заборонити. Се, правда, не повинно було статися за твоїми плечима, але воно сталося нечайно і не тут, а в Чигирині, де тебе не було. Без її вини сталося так, що я її мусіла таки там звінчати. Ми далі держали се в тайні, бо боялися тебе.

— Лише стільки було? Лише затаєнием того, що ти Олену віддала за Ляха, ви обі прогрішилися? Чим то ви заплатили і ще платите Ляхам за ту ласку, що голий ротмістр, тепер голий полковник взяв гарну і богату дівчину?

Жінка доміркувалася, що муж всьо знає. Щоби спасати себе і доньку, перебила, та сама перейшла до наступу.

— Я власною донькою заплатила Ляхам, щоби спасти Кременчук від заглади, щоби спасти наш двір, щоби спасти тебе і твою доньку. Щоби не лиш мою Олену, але й твою Софійку спасти від ганьби, поневірки і лютої смерти. Ти не чув, що діється з містами, які ворог бере силою? Якби були силою взяли Кременчук, то були би місто спльондрували і спалили; народ були би вимордували, споневірявши всі дівчата і всі молодиці. Між тими дівчатами була би й твоя донька. Я скористала з того, що Тшебінський залюбився по вуха в Олені. Знаючи, що він піде здобувати Кременчук, я дала йому Олену, але аж поклявся, що, взявши місто без бою, не позволить жовнірству збиткуватися над народом. Я для вас всіх жертвувала мою доньку. Тепер скажи сам: чи не добре і не мудро я зробила?

— Йому замало була сама Олена? Вам треба було заманювати сюди наших сотників, щоби їх втягати в засідки і передати катови?

— Кілько то тих сотників ми вже передали катови?

— Бо їм поталанило втекти.

— А хто то зробив так, що вони могли втекти?... Поки не вислухаєш обжалуваного, в наклепи не вір і не суди. І все, заки витягнеш пістолі, спитай, на що хтось щось зробив!

Маткович заплющив очи і думав. З задуми вирвав його зідливий голос жінки:

— Поки будемо стояти так, ждучи на послідне слово пана? Хіба вже досить тої розмови!

— Моє послідне слово таке: Мого дому і мого імени не сміють осоромити зрада, ні ганьба. Побалакай з твоїм зятем. Скажи йому, щоби з всего того тайни вже не робив, бо вона й так незабаром виявиться. Нехай Олену вже возьме до себе і з нею... свою тещу.

— А як не схоче?

— І я гадаю, що не схоче. Як він зі своїм подружем так таїться, то се для мене доказ, що він з Олени тільки зажартував собі і її до себе не возьме.

— Ходім! — жінка крикнула, хапаючи Олену за руку, і вийшла.

Маткович далі сидів і думав. Зразу рішився був застрілити жінку й Олену, та з донькою втекти на Запороже. Жінка своїми поясненнями вчасти розоружила його. Свій перший присуд злагодив. Софійці сказав, що покищо лишаються дома. До Пилипа післав Охрима переказати, що човен вже непотрібний. Пістолі повісив на стіні, золото кинув у скриню.

Полковник Тшебінський сидів у своїй замковій кімнаті. Читав листи і прикази, які прийшли з головної польської команди. На лици видко було вдоволенне. Покликав до себе ротмістра і каже:

— Є надія, що незабаром вихопимося відси, де нам зачинає бути горячо. Наші з Лівобічної вже вступилися. Лише отсей кут ще в наших руках, але й він сильно загрожений. І на Правобічній не добре стоїмо. Бунтуються міста, бунтуються цілі козацькі полки. Бунтуються проти нас і проти свого гетьмана Тетері. Я дістав приказ бути з польським військом в кождій хвили готовим відійти відси. Тут ми полишилиб тільки Тетериних козаків, щоби крили наш відворот. Щоби, як прийде приказ відійти відси, менше було клопоту, треба би все те, що цінніше, зараз вислати. Також не всім Тетериним козакам можна вірити. Деякі з них вірні поти, поки в замку більша сила польського війська. Як будемо відходити, правду кажучи, втікати відси, готові збунтуватися. Замісць крити наш відворот, готові вдарити на нас. Треба буде всіх непевних козаків заперти в льохах.

— Що зробите з вашою бабою?

— Лишу її тут. Нехай з мамою пє пиво, яке собі наварили.

— А як поїде за вами?

— То нажену. Доказу, що вона моя жінка, не має. Може її возьме котрийсь з обох залюблених сотників.

(Далі буде).

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ШИКАҐО, ІЛЛ.

Відчити пп. В. Свистуна і Вол. Кедровського.

Давно вже відчувалася в нас потреба зясовання нашому громадянству становища супроти російських большевиків і наших, засліплених москвофільством, їх сторонників.

Давно вже потреба було нашому громадянству вказати наш витичений ясний національний шлях, по якім ми могли б незмінно йти до своєї мети — національного визволення України. І якраз в день 7, 8 і 9 березня ц. р. поважна скількість нашого громадянства мала нагоду вислухати відчитів прибувших до нас дорогих гостей і національних працьовників-діячів: д. Василя Свистуна з Канади і д. Володимира Кедровського з Ню Йорку, Н. Й.

Відчити мали місце в гали української православної церкви, 1944 В. Ірі вул. Дня 7 березня вечером сам д. В. Свистун мав відчит на тему: „Большевицька пятилітка". Слухачів було звиш 200. Заінтересовання було надзвичайне.

Шановний прелеґент дуже достовірно, фактами заналізував всілякі спроби російського червоного режиму — до знищення України та представив це так, що слухачі вийшли з гали з таким задоволенням, немов би самі особисто звиділи та наочно про все переконалися. Хоч і було споре число наших червоних, та вони навіть не спромоглись на запити; видно, що вони погоджувалися з ясними фактами.

Другого вечора, 8 березня прибув вже до нас д. В. Кедровський. Слухачів зійшлося около 300. Першу половину мав д. Свистун на тему: червоний терор на Україні, а другу половину доповнив д. Кедровський. Перший подав причини большевицького терору, звереного спеціяльно на Україну, а другий, д. Кедровський, переказував нам і фактами доказав, що теперішнє арештовання наших діячів і навала повним набоєм на нашу землю, це не новість для нас, бо це давна віквічна теорія Росії, щоб з України все мати свою кольонію „Малоросію". Це старий плян, який тепер тільки закритий червоною плахтою. Оба доповідачі закликали присутніх до протесту проти терору большевиків, якраз тепер, коли ввесь світ проти них протестує. Оба доказали, що пляни „большевії" вже провалюються і вже два рази твердолобі азіяти змушені були цофнутися перед силою нашого, й тільки нашого селянина-Українця, який ніколи не стерпить над собою азіятського режиму: чи то царського, чи червоного, „пролетарського". Оба бесідники подали ініціятиву до улаштовання масового українського національного віча, щоби запротестувати проти большевиків, чим ми докажемо перед світом своє ясне національне життя.

Третого дня, в неділю по полудні, оба бесідники говорили на тему: наше завдання тут щодо помочі рідному краєви. Перший д. Свистун в 2-годинній бесіді передав про працю Українців в Канаді, а головно порівнав життя і рух народу з життєм бизнесу, а то: нам треба мати **„капітал закладовий і „капітал оборотовий"**. До першого зачислити треба наші інституції, народні школи, доми, церкви й все, що остане тут нашому потомству, а до другого капіталу зачисляється щоденний господарчий організаційний, громадянський оборот та матеріяльна допомога краєви. Дальше вказав, що Українці в Канаді й в Америці мусять впливати так, щоби опінія цих країн була прихильна до ідеї української держави. Таку опінію тяжко виробити, але вона конечна не тільки тепер, коли ми працюємо в цїли нашого визволення там, але і тоді, коли вже і буде наша держава.

В. Кедровський в своїй півтора-годинній бесіді додав, що нашим закладовим капіталом в Америці буде якраз гарно, в українськім і американськім дусі вихована наша молодь, наше нове, по нас наступаюче поколіннє. Він подав нам слушні факти про нашу молодь, яка тепер бачить, що їй конечна українська мова й національні орґанізації, а батьки її цього не бачили, або не хотіли бачити. Він дав нам доказані факти, які вказують, що зорґанізована наша молодіж в спортові, наукові і культурні кружки, коли вона скаже тут, що вона українська, то цим більше зробить, ніж вся наша довголітня політика, полеміка й міжнародні сварки. Дальше взивав орґанізувати американсько-горожанські клюби й вказав, де і чим такі клюби вже помогли багато нашій справі та ще богато помогти можуть. Вказав, що рівнож мусимо творити тут наші національні центри, які були би в зносинах з центрами національними в рідні́м краю. Вкінці зясував невпинну працю „Обєднання" та довголітної нашої орґанізації У. Н. Союза в напрямі до викресання наших національних сил та до створення одного сильного українського національного тіла в Америці.

Відчити і бесіди обох гостей були ясним соняшним проміням для нашого громадянства, розложеного ріжними демаґоґами з кличами: „тримаймося, не даймося". Вони не критикували, не пятнували нікого за якесь діло, а самі вказали нам, що нам робити, щоб з нашої праці якнайбільше користи було нашому теперішньому і грядучому борбництву в змаганнях національного визволення і створення соборности української держави. На закінчення відчитів, на зазив предсідателя п. Н. Пикульського, повстаннєм з місць і гучними оплесками подякували присутні гостям за відчити, а потім вибрано ініціятивний комітет до уряджения протестаційного віча, в склад котрого увійшли: д-р Г. Скеґар, В. Цимбалістий, С. Мусійчук, А. Хомич, М. Тимчук, Н. Кирилюк, І. Баран, І. Шмиґельський, П. Пастух.

Присутні розійшлися з великим підбадьоренням та новими силами, відспівавши: „Не пора Москалеви й Ляхови служить"!

С. Мусійчук.

—o—

ДІТРОЙТ, МІШ.

Большевики деруть марця.

Дивлюсь тут в Америці, а переважно в Дітройті, на большевиків, які так само поводяться, як коти в марцю, бігають, метушаться, кричать, демонструють, бавляться й танцюють, виписуючи своїми пролетарськими ногами неймовірні викрутаси. Ось вони гуляють уже кілька тижнів. Всюда по вікнах розставили оголошення про величаві балі в ріжних їх салях.

Кілька разів я чув, як вони протестують проти всесвітнього капіталу, як усю буржуазію Америки розганяють, які то вони, большевики, голодні тут в Америці й т. д. Послухав також большевицьких нарікань, аж жаль мені стало бідних сіромахів, але тепер питаю, чи голодному хочеться гуляти? Напевно, що ні! Ну, а чогож ці гуляють? Бож це не голодні, не бідаки, але крутисвіти. Коли прийдете на їх баль, то побачите, що „бідні" пролетарі, викрикуючи про буржуазію й свою біду, блофують.

Які, як які, але „наші" большевики добре жиють, роблять добре без перестанку, або в бизнесах своїх добре пролетарів натягають, а на своїх галях ці натягачі кричать, що ми пролетарі й будемо буржуазію бити.

Як була в Дітройті демонстрація, то невинні, ними обдурені, несвідомі шахрайства большевицького робітники набрали палок поліцейських, мають побиті голови, а лідері з лідерками по галях витанцьовують і ні один волос з голови їх не впав, бо вони повтікали наперед. Вони в своїх галях бють буржуазію, але на вулицях гукають лише з заду чи зза вугла, щоби ніхто не бачив. Вони й судом не були покарані, а за них попало під кару кілька робітників, що послухали крикунів.

Коли нині в робітників голод і холод, то большевики не радять, як дійсно їм момогти й ще ніде не помогли й не поможуть. Коли инші товариства, як лише можуть підпирають своїх голодних товаришів, то большевики нанімають музики грати на своїх галях і ріжуть танець. Нехай голодний іде на большевицький баль, то побачить, як вони викручують на всі боки; тоді переконається, як вони піклуються долею робітника. А чи танець в таку гірку пору робітникови потрібний? Напевно ні! Голодний хоче хліба, а не большевицьких танків.

Богато беруть горожанські папери.

В протягу трох днів, від 10 березня до 13, зголосилось до федерального будинку й зложили подання о другі папери більше трох тисяч людей. Тепер в Дітройті, де лише свіжий робітник приходить під фабрику за роботою, всюда питають за його горожанські папери.

Хто приїздить до Дітройту свіжий з Українців, а хотівби затягнути якої інформації, то нехай зголошується до Українського Горожанського Клюбу на Гемтрамк під число 2376 Grayling St., запитає в тім клюбі за урядників 146 відділу У. Н. Союза, там певно поінформують.

Робота в Дітройт.

Тепер ще нема чого сюда їхати, бо тут повно безробітних. Фабрики автомобілів дуже слабо йдуть.

Обіцяли заряди фабрик репортерам тутешних ґазет, що від першого квітня 1930 зачнуть приймати свіжих отсі фабрики: Дайч Бротерс, Шевролет і Форд, Гудсон, Крейслер і инші.

Павло Ленчук,
член 146 від. У. Н. С.

—o—

ДІТРОЙТ, МІШ.

Концерт проф. Ємця.

До Дітройту приїхав славнозвісний український **артист-кобзар Василь Ємець,** щоби дати свій концерт. Всі приготовання для уряджения концерту вже пороблені й Дітройчане будуть скоро мати нагоду та щастя почути найславнішого українського музику, котрий грає на дорогому Українцїви струменті — бандурі.

Концерт відбудеться в неділю, 30 березня в „Маккбі Авдіторіум". Треба сподіватися, що ця прекрасна галя буде й на цей раз виповнена по береги, як уже нераз Українці виповнювали її підчас своїх національних свят. Це також буде свято не лише української музики, але й української бандури, яка так тісно звязана з історією нашого народу, виспівуючи його славу та його недолю й кличучи хоробре українське лицарство до бою, до боротьби за кращу долю рідного народа.

Ляцька слава.

Мешканці Дітройту добре знають, що польськими злодіями набиті всі вязниці. На полі злодійства Поляки тут здобули вже давно першенство й мають „високий" рекорд. Останніми днями знову сталося два жахливі ляцькі злодійства. Одна банда Поляків при участи Італійців старалася ограбити склеп. Та в той час нагодився полісмен, який почав переслідувати бандитів, котрі, побачивши його, кинулися автом тікати. Відбиваючись від полісмена, вони застрілили його. Один з бандитів загубив свого капелюха, а детективи по тому вже винайшли його власника Італійця Павліне. Цей Італієць скоро назвав своїм співучасником Поляка Кульчицького, якого поліція арештувала в Пітсбурґу, після того, як він приїхав туди з Сейнт Луїсу.

Кульчицький признався до злодійства, але инших товаришів не видав. Суд засудив його на досмертну вязницю, бо кари смерти в нашому стейті нема. Тепер польська преса кричить, що Кульчицький є Українцем, хоч він сам назвав себе Поляком, 19 літ віку.

Та вже другого свого злодія Ляхи не можуть нам накинути. Це Поляк Янчак, який убив свою жінку, відрубавши їй голову. Цей „почціви шляхціц", коли побачив, що вже попався на свойому злодійстві, кинувся зі стриху на землю й убився. Належав він до побожних шляхтичів, котрі старанно вчащають до польського косьцьола, а тому годі його приписати Українцям. Ось таку славу набуває собі в нас польська шляхта.

Подав **Павло Ленчук.**

—o—

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вечір Шевченка.

Як проголошено в „Свободі" з дня 14. с. м., відбувся з рамени Союза Українок в Америці „Вечір Шевченка". Саля Народного Дому була прибрана килимами і портретом Шевченка в вишивках і квітах. Публика почала сходитися ще перед означеним часом. Прийшли жінки з дітьми в шкільнім віці. Затихло і вечір почався. Пресідателька С. У. А. отворила вечір кількома словами. Гром. Фенчинська виголосила настроєво Шевченка „Заповіт". Присутні вислухали його стоячи. Потім виголосила відчит про Шевченка в українській і англійській мові гром. Лотоцька. Гром. Корнатова відспівала дуже гарно „Якби мені, мамо, намисто" і „Карі очи" в супроводі фортепяна. Деклямації гром. Ст. Абрагамовської, Лисюкової і молоденької Мандзій були переплітані співом гром. Корнатової. Відтак сказано кілька слів про орґанізацію і впис нових члениць. На закінчення всі громадно відспівали „Не пора" і „Ще не вмерла Україна".

Подаю це так, як було, тому, щоб спонукати товариства других громад до того рода вечерків та показати їм, як воно легко їх урядити. Не треба до того дуже великих приготовань, а приносять вони богато добра для орґанізації і її членів, бо розбуджують їх до активности.

В кождій громаді є товариства, котрі обмежуються до мітинґів і плачення місячних вкладок. Але се зчасом членам надоїсть і нема дива, що члениці відпадають.

З мущинами лекша справа, бо вони звичайно по вечері виходять чи то в клюб, чи на збори товариства, а як трапиться десь відчит, то він і там радо проведе вечір.

У жінок се досить важна проблєма. Вийти з хати — значить не тільки упоратись з щоденною працею, але пожуритись, щоб дітей самих дома не оставити.

А коли прийде до товариства, не хоче часу марнувати. Тих кілька годин на тиждень або і рідше, хоче вона використати як найкраще. Тому то жіночі товариства і їх провідниці повинні подбати, щоби сей цінний час дійсно хосенно провести. Члениці, котрі мають більше часу, повинні доповнити працею там, де другі не можуть. При такій солідарности буде хосен всім і лекше дійти до якоїсь цїли.

Ми в Союзі Українок всі собі взаїмно помагаємо, а вислід того є такий, що на протязі півтора місяця прибуло до нас 27 нових члениць і три відділи.

Щоби продовжати добре започате діло д-р Неоніля Пелехович дасть нам 28 с. м. ще один відчит, на котрий ми всі нетерпеливо ждемо.

Жінки, горнімся до орґанізації! Орґанізація це шлях до просвіти, а просвіта це свобода народу.

Ірина Добуш.

—o—

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Шевченківські роковини.

Щоби помянути „не злим, тихим словом" 69-літні роковини смерти великого ґенія України, Тараса Шевченка, уладила тутешня „Стрілецька Громада" у неділю, 9 березня с. р., врочисту Академію у своїм льокалі, при Онтеріо улиці.

Згадану Академію уладила „Стрілецька Громада" виключно своїми власними нечисленними силами й тому може не випала вона так імпонуючо, як сього мігби хтось сподіватись. Одначе вже й латинська пословиця каже, що треба бодай похвалити добру волю там, де недостає сил.

Академія розпочалась вступним словом, виголошеним д. Евгеном Довганем, молодим симпатичним хлопцем, дуже добрим бесідником, що говорить спокійно, помалу, виразно, річево, зрозуміло та сміло.

У своїй бесіді згадав д. Довгань про значіння ґеніїв і великих поетів, що є духовими провідниками народу, котрі доказують йому дорогу, якою має іти, потішають його і скріпляють на дусі, коли серед нещасть і злиднів тратить надію на побіду й вибивається з сил, і заповідають йому осягнення його мрій і лучшу будучину. Як усі народи, так і український нарід має свого ґенія й пророка, яким є Тарас Григорієвич Шевченко, син простолюддя, гнетеного кріпацькою неволею, якого можуть нам позавидувати всі селянські, демократичні народи цілого світу. Шевченків „Кобзар", се неначе народне евангеліє й історія народу, де описана є ціла світла минувшина народу, його нещастя, злидні, терпіння й катування панами, стремління народу до осягнення свободи й заповідь, що впадуть кайдани й нарід заживе на волі й усміхнеться заплакана мати. Усі ґенії-поети терплять з народом, мучаться за нарід і кладуть своє життя за нарід. Таксамо терпів і Шевченко за нарід і вмер передчасно, в силі віку, бо ледви в 47 році життя. Одначе память про нього не вмре, не загине.

По вступнім слові д. Довганя віддеклямував студент університету Біловус Шевченкову „Розриту могилу". Деклямація випала цілком поправно. Опісля наступив відчит про життя й діяльність Т. Шевченка. Виголосив його голова „Стрілецької Громади" д. Маланчук. Відчит тревав коло пів години, переплітаний був численними цитатами з творів Шевченка й подавав цілком вичерпуючо все, що відноситься до дитячого віку, молодости, діяльности, творів, терпінь, визволення з кріпацтва, перебування в неволі у сибірських степах нашого незабутнього Тараса, та його повороту з царської неволі, недовгого вже перебування на волі, та смерти й похорону поета. Далі наступила з молодечою вервою, добре віддеклямована стрільцем Бойком Тарасова поема „Гамалія". Стрілець Семенів виголосив добре поему „Світе ясний, світе тихий". Потім хор, зложений з усіх майже стрільців, вийшов на сцену й відспівав, без диріґента, Шевченковий „Заповіт". По відспіванню „Заповіту" промовив ще на закінчення д. Мацелюх, який зазначив у своїй бесіді, що святкування роковин смерти Шевченка припадає під дуже сумну хвилю, коли Україна стогне під обухом чотирох окупантів, захланних і перфідних Ляхів, брутальних і варварських московських большевиків, нікчемних і диких циганів-Румунів та облудних і брехливих „братів" Чехів, що наслідують Ляхів у винищуванню українського народу на окупованій ними Прикарпатській Україні. Слова „Заповіту", „Вставайте, кайдани порвіте і вражою, злою кровю волю окропіте", ще не здійснені, бо ми ще не здобули волі. Тому треба нам ще боротись, щоби Шевченківські Роковини святкувати вже як найскорше у вольній, незалежній і соборній Україні. Академія закінчилась відспіванням народного гимну „Ще не вмерла".

У часі Академії відбулася теж збірка на „Рідну Школу" у старім краю.

Збірка випала не велика, але треба тут взати під увагу невелике число присутних членів і кількох лише гостей, та злі часи й безробіття, які панують тепер у Монтреалі.

М. С.

НЕ ПОКІРНЕ Й УПЕРТЕ ЧИСЛО.

Якийсь учений-математик відкрив дуже непокірне число. Ось воно:

526 315 789 473 684 210

Складається воно з 18 цифр, що їх тут розділено навмисне на шість трицифрових ґруп. Цікаве це число тим, що ми можемо його ділити і множити через ріжні числа чи поодинокі цифрові величини, а воно мимо всього залишає свій питомий вид. Попробуймо отже помножити те число через 2. З множення дістанемо слідуюче:

10 526 315 789 473 684 20

Бачимо, що пять ґруп лишилося незмінених і що лиш остання ґрупа, а саме 210, поділилася на дві двоцифрові ґрупи: 10 і 20, а з множення ми скористали лиш одну одиноку цифру: 0.

Попробуймо тепер вимножити наше непокірне число через 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Дістанемо:

15 789 473 684 210 526 30
210 526 315 789 473 684 0
26 315 789 473 684 210 30
315 789 473 684 210 526 0
3 684 210 526 315 789 470
4 210 526 315 789 473 680
473 684 210 526 315 789 0

Бачимо, що поодинокі ґрупи цифр нашого упертого числа тримаються разом як репях кожуха, а зміни заходять лише на першому, або останньому місци.

Попробуймож помножити наше число наприклад через 39. Дістанемо:

20 526 315 789 473 684 190

Бачимо, що наше число зносить спокійно всякі тортури.

Попробуймо ще раз щастя і вимножім наше число наприклад через 317. Дістанемо:

16 789 473 684 210 526 299 0

Бачимо, що нема іншої ради, як помиритися з упертим і непокірним нашим числом.

ВІДОЗВА

до краянів з Озірної, Галичина.

Родимці! На днях одержали ми листа з Озірної, нашого рідного містечка, в якім описують нам те лихоліття, яке залягло нашу рідну землю. Переслідують тепер Ляхи не тільки живих, але й мертвим в гробі не дають спокою. Дійшло до того, що знищили польські стшельци нашу стрілецьку могилу й хрест порубали.

Та наша молодь, хоч яка сильна рука окупантів, таки не піддається. Не відстрашують її ні арешти, ні суди, ні тюрма. От і та молодь не могла стерпіти зневаги, нанесеної нашим стрільцям, і вибудувала гарний камінний памятник, який огородили залізним плотом.

Ви, Дорогі Родимці, вже певно читали, яка це була радість, як посвячувано цю могилу і яка сила народу зійшлася на це свято. Ми посилаємо Вам фотографію, щоби Ви побачили, яка це гарна могила. Ми зробили, що могли. І віримо, що Ви нам допоможете, щоби ми позбулися тих кількадесять долярів довгу, які на нас тяжать. Тут така грошева скрута, що не можна ніяк роздобути навіть кілька золотих. Тому піддержіть нас, нашу молодь, на дусі, допоможіть своїми жертвами, щоби ми позбулися того довгу, який ми затягнули, щоби побудувати памятник борцям-героям.

Засилаємо щирий привіт всім Озерянцям.

ЗА КОМІТЕТ:
П. Гоменюк.

Родимці! Ми в Бостоні вже завязали комітет збірки і взялися до роботи. До комітету ввійшли: П. Костецький, І. Берестецький, О. Любачівський, які розпочали вже колекту. Споза Бостону належить слати жертви на таку адресу: N. Dawyskyba, 41 Rosewood St., Mattapan, Mass.

Н. Давискиба.

ПОДЯКА.

Жена і двоє дітей покійного Миколи Ковбаснюка, члена Українського Народного Союза, котрий належав до 194 відділу УНС, висловлюють щиру подяку Союзови за скоре виплачення 500 долярів посмертного по покійнім.

Микола Ковбаснюк належав до Союза від 1925 року і походив з Галичини.

Микола Цимбалістий, секретар 194 від. УНС, Ню Йорк, Н. Й.

Прохожий (до прошака): Перестаньте вже раз з тією жебраниною. Маєте тут десять центів, але не впийтеся за них!

Прошак: Перепрашаю. Можу чейже робити з моїми грішми що мені подобається!

—o—

Жіноча льогіка. Він: Скажи мені, дорогенька, чого ти, поправді, така лиха на мене?

Вона: Правду сказати, я це забула, але я ніколи не забуду тобі того!

—o—

Адвокат: Коли хочете почути мою щиру думку...

Гість: Ні, спасибі, я хочу почути вашу фахову думку.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВИ.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На поміч рідному селови.

Ми, односельчане з села Івановець, повіт Коломия, вибрали комітет, котрий занявся збіркою на Народний Дім у селі Іванівцях. До комітету увійшли: Іван Корбовський, О. Романюк, М. Мочернюк, П. Николин, Н. Мельник, М. Гелембюк, В. Мочернюк.

Добровільні жертви зложили: по $10: О. Романюк, І. Корбовський, М. Гелембюк, В. Мочернюк; по $7: Н. Мельник; по $5: М. Мочернюк, В. Беркещук, П. Бойчук, М. Мочернюк, П. Николин, Н. Сербенюк, І. Сьомко; по $3: В. Сербенюк, М. Беркещук; по $2: І. Федина, В. Табахорнюк, І. Шевчук, В. Фотулуйчук, Т. Дудчак, І. Гайовий, Ю. Терпелюк, Н. Солтанюк, Л. Прокопчук; по $1: Н. Захарчук, Б. Жупник, З. Іванюк, М. Тимчишин, А. Попович, Д. Хорук, Р. Мандзюк, О. Багрій, Д. Мочернюк, Ф. Волощук, Ф. Мочернюк, О. Мосюк, Ф. Муляк, П. Свірнюк, Ф. Сенюк, П. Гораль, Г. Мочернюк, Н. Петрюк, М. Прокопчук, М. Бокай, Н. Бокай, В. Мокринчук, Ю. Сенюк, І. Веклюк, Н. Москалюк, В. Гегей, О. Захарчук, Ю. Янчук, О. Мочернюк; по $6: Ф. Абрамюк, В. Кобилянський, В. Лобурок, Г. Лесюк; по 50 ц.: М. Грендей, Д. Терпелюк, Н. Рогатинський, М. Сенюк, І. Федина, К. Мондзюк, Н. Белдик, Решта жертв прийшли від незнаних осіб.

Комітет зібрав на цю ціль $145.35. Гроші вислані дня 8-го березня на руки будівничого Комітету.

Комітет просить надалі не забувати за рідне село і збирати жертви, щоби помогти вибудувати Народний Дім в селі Іванівцях своїм братям, котрі просять о поміч.

М. Гелембюк.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На будову Українського Народного Дому в Тисмениці.

Того року Товариство Краянів міста Тисмениці в Ню Йорку зарядило коляду. Колядувати ходили слідуючі громадяне: С. Угорчак, І. Б. Угорчак, Й. Сьомкайло, В. Сворак, М. Гавришенко, О. Гавришенко, Й. Саєвич, П. Прибільський, Е. Прибільський, І. Бардюк, Й. Бардюк, І. Томішак, С. Герріс і В. Нич.

Коляду-жертву зложили слідуючі: М. Туранський $15; по $10: С. Угорчак, Ю. Кузів і Й. Підлуський; С. Герріс $7; Д. Мотюк $6; по $5: І. Б. Угорчак, Я. Гринівський, А. Піцак, В. Кальмук, П. Абрамчук, А. Літвора, С. Матчак, П. Оринкевич, П. Прибільський, І. Томішак, М. Томішак, А. Андрушин, В. Туранський, С. Сайкевич, К. Банд, П. Степура, О. Секрета, М. Мацайко, М. С. Угорчак, М. Гавришенко, В. Юревич, С. Піцак, Ю. Піцак і В. Нич; по $3: Й. Саєвич, Й. Кальмук, Т. Мараз, Й. Сьомкайло і П. Постоловський; по $2: С. Секрета, М. Самуляк, В. Сворак, М. Сліпенчук, Я. Корнат, М. Гринівський, Д. Падевський і Т. Копький; по $1: М. Секрета, М. Сурма, П. Стасюк, І. Божемський, Ю. Кафтан, І. Д. Угорчак, Б. Косціцький, Юркевич, І. Ліщинський, С. Виноградник і С. Павлюк. Разом зібрано $220.00.

Прихід з балю і підприємства товариства в листопаді 1929 р. було $50.39 і $21. Разом проголошується тепер нових жертв $291.39.

В суботу, 22 листопада 1930 р. товариство влаштує загальний баль в Укр. Роб. Домі в Ню Йорку. Ввесь дохід з балю призначений на покінчення будови Народного Дому в Тисмениці.

Просимо всіх наших краянів і краянок, котрі мають в своїм серці іскру любови до свого рідного міста і до українського народу, а до сього часу не зложили жадної жертви, щоби причинилися до викінчення будови.

Всі дальші жертви і письма просимо присилати на адресу касієра товариства: MICHAEL TURANSKY, 146 W. 29th St., New York, N. Y.

ЗА УРЯД ТОВАРИСТВА:

Семен Угорчак, заст. пр.; **Василь Нич,** фін. секр.; **Михайло Туранський,** касієр.

—o—

МІК КІЗ РАКС, ПА.

Коляда на Рідну Школу, Інвалідів і на Боєвий Фонд.

З нагоди свят Рождества Христового громада в Мік Кіз Ракс, Па., зложила коляду на народні цілі.

Ходили колядувати (одна група): О. Косяк, Ст. Олійник і М. Брицький. Жертвували слідуючі:

По $2.00: Андрій Гальчак, Михайло Брицький, Олекса Косяк, Стефан Олійник, Зофія Лацик, Николай Романишин, Стефан Лапіцький, Василь Шпук, Захарій Баховський; по $1.00: Стефан Процак, Теодор Маліновський, Стефан Солончак, Василь Куноба, Адам Тріщула, Никола Лихіцький, Михайло Лиско, Стефан Гуменний, Іван Зельонка, Григорій Лозик, Николай Думич, Василь Хаць, Данило Андрейчин, Теодор Хрущ, Ігнатій Судіс, Кирило Галян, Михайло Ломніцький, Іван Мацалак, Ілько Талюга, Дмитро Батіг, Михайло Мармура, Никола Путас, Стефан Плещівський, Василь Морохівський, Іван Вишатицький, Михайло Волошановський, Никола Турчак, Стефан Любка, Олекса Шпук, Василь Плекан, Яцко Качмар, Тимко Шкарада, Василь Возняк, Стефан Багній, Теодор Медвідь, Михайло Супілка, Йосиф Тхорик, Василь Маціринський, Михайло Салак; по 50 ц.: Стах Чопко, Юрій Вознічак, Анна Підлужна, Михайло Петричко, Петро Філ, Катерина Ковалик, Іван Клюка, Тимко Годованець, Антін Пацлавський, Стефан Кордіяк; по 25 ц.: Михайло Біль і Василь Шугайло.

Друга група колядників: Дм. Кузьма, В. Хаць, І. Євусяк, М. Тхорик і С. І. Костецький. — Жертвували слідуючі: по $5.00: о. Д. Кульматицький, С. І. Костецький; по $2: Тео. Сушинський, І. Кінаць, Петро Мудрик. П. Левицький; а І. Євусяк $2.15; по $1: О. Бурка, М. Двулят, П. Крачковський, Ю. Крачковський, І. Козак, А. Іваніцький, Мих. Кульчицький, А. Сувадло, І. Муковський, Тео. Хома, Н. Содер, І. Дорош, І. Кітик, Дм. Кітик, М. Старощак, М. Цьопкала, Тео Хрущ, П. Лецак, І. Фельчак, Тео. Кіселик, К. Шпак, П. Паньчак, Тео. Мельничук, П. Рошко, М. Кеселиця, Дм. Герлях, Т. Білий, Тео. Білий, М. Кузьо, А. Жовнір, О. Форний, С. Сокол, М. Торик, М. Мирош, Дм. Кузьма; по 75 ц.: П. Карман; по 50 ц.: П. Каня стар.), Н. Маланчук, І. Зельонка, К. Костек, О. Рапач, М. Сольська, Ю. Пришляк, П. Довгий, Мих. Гресько, П. Шак, Мих. Дудик; по 25 ц.: І. Виховаюк, В. Річіч, А. Пикус; дрібними датками $7.40. — Разом $69.50.

Третя група колядниць (ходили колядувати ось ці пані: Лацикова, Войтіховська, Кітик, Стецько, Гунька, Костецька і Жеребецька. Жертвували слідуючі: по $5.00: П. Левицький; по $1.00: А. Гаврик, Мих. Кіт, В. Степаньчак, Мих. Дзубінський, Ю. Литвин, Ф. Буряк, З. Лацик, К. Кітик, А. Костецька, В. Войтіховська, П. Рошко, І. Сарахман, К. Гресяк, П. Чучман, І. Стецко. — Разом $20.00.

В панства Лациків на забаві зложили, на поклик С. І. Костецького, слідуючі: по $3.00: Д. Лацик; по $2.00: З. Лацик, С. І. Костецький; по $1.00: В. Гаврик, І. Войтіховський, Ст. Козак. Ст. Солончак, П. Крачківський і М. Тхорик. — Разом $13.00.

На панахиді в укр. грек. кат. церкві в Мік Кіз Ракс, Па., по гарній проповіді о. Д. Кульматицького зібрано $33.00.

С. І. Костецький за книжки від Рідної Школи („За океаном") $10.00. — Отже загальна сума: $210.00.

Вислано через Обєднання: $75.00 Рідна Школа, за книжки („За океаном") $10.00, $50.00 на Інвалідів, а $75.00 вислано через Лігу Визволення України в Пітсбургу, Па. на боєвий фонд.

С. І. Костецький, колядник.

—o—

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

З Коляди на Рідний Край.

Як кождого року, так і цього ходило колядувати на Рідну Школу наше Співацьке Товариство ім. М. Лисенка, яке гуртується при українській православній церкві і допомагає кождій народній справі. Заколядовано $32.00 на Рідну Школу.

Зібрано $10.00 за книжки „За океаном", Льва Ясінчука; $6.50 за календарі Рідної Школи; $1.00 за два гимни, музика С. Людкевича. Разом зібрано $49.50, які переслано до краю через Обєднання.

Коляду зложили з Міннеаполіс і Ст. Пол слідуючі: П. Качмар $5.00; по $2.00: П. Гайва, М. Ґрубрин, П. Парій, о. Т. Турченко; по $1.00: П. Гоца, В. Гловацький, П. Коцюба, П. Садовий, І. Якимів, А. Процай. П. Андрущак, М. Дода, М. Вайджура, О. Пилатюк, М. Гаврилюк, Р. Ясенюк, П. Кольба, О. Кац, С. Юрків, Д. Попко, С. Рихлій, П. Приймак; Т. Кохан і К. Рихлій по 50 центів.

Микола Грубрин.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

КЕНТОН, О. Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 115, повідомляє всіх своїх членів, що квартальний мітінг відбудеться в неділю, 30 березня, точно в годині 1-ій пополудни, під ч. 1825 Taft Ave. N. E. Проситься усіх членів прибути, бо маємо важні справи до нолагодження. — Ігнатій Скубек, секр.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Жіноцтво при народній роботі.

Дня 16-го лютого с. р. відбулися перші жіночі збори в домі Українських Горожан в справі заснования „Жіночого Товариства при Українській Стрілецькій Громаді".

На збори зійшлося поважне число жінок. По короткій дискусії над потребою такої організації, приступлено до вибору уряду, до котрого ввійшли слідуючі пані: С. Галан, голова; О. Дорожовська, місто-голова; А. Свистун, секретарка; К. Дубас, скарбничка. До контрольної комісії: Ю. Джемлик, І. Цурковська, А. Новіцька. До забавового комітету: С. Росолович, Й. Гібонс, С. Поганчин.

На тих же зборах ухвалено устроїти баль, який відбувся 2-го березня з досить гарним успіхом.

Чистого доходу було 75 долярів, які рішено вислати до рідного краю, а то: 50 долярів пластунам, а 25 долярів Рідній Школі. На бажання деяких членкинь рішено вислати жертву на Рідну Школу через Обєднання.

Як видно, організація започаткувала свою діяльність дуже гарно. А дальший розвій товариства залежить вповні від заінтересовання членкиць організацією.

А інтересуватись є чим, бо ціль товариства є високо ідейна.

Нашою ціллю є в першій мірі помагати Українській Стрілецькій Громаді в її роботі для рідного краю, як: допомозі інвалідам, Українській Армії, Боєвій Організації, пластунам і Рідній Школі.

Вже найвищий час, щоб українське жіноцтво не лишалось позаду українських мужчин.

Досі українське жіноцтво Филаделфії виявило дуже мало праці в користь рідного краю.

Тепер наше товариство приготовляється до Зїзду Української Стрілецької Громади, який відбудеться при кінці травня. Роботи буде досить, бо сподіємося богато гостей. І є надія, що Зїзд відбудеться ще величавіше як минулого року.

Антося Свистун, секр.

—o—

Добра рада. Дівчина, що хоче дістатися до театру на співачку, має пробний виступ перед директором опери. Директор вислухав пробу, а потім каже:

— Ваш голос вимагає ще трохлітної солідної вправи. При цьому треба вам, пані, вправлятися в фехтуванні, їздити верхом, гімнастикуватися а потім вийти за порядного чоловіка.

—o—

У лікаря. — Передовсім мусите перестати курити.

— Я не курю.

— Не вільно вам пити кави.

— Я ніколи не пив і не пю кави.

— Не смієте пити алькоголю.

— Я не пю.

— Ради Бога, коли ви нічого такого не робите, що я вам мігби заборонити, то як маю вас лічити?!

